

Preek 2 Kronieken 20:6-12 'Josafats gebedsstrijd'

Gemeente, vanavond is het thema 'Josafats gebedsstrijd'.

We hebben een viertal gedachten:

- I. De strijd die hij opgeeft
- II. De strijd waarin hij overwint
- III. De strijd die hem beloofd wordt
- IV. De strijd waarin hij volhardt

I. De strijd die hij opgeeft

Gemeente, in het voorgaande hoofdstuk heeft Josafat ervoor geijverd om in Israël meer en meer de reformatie door te voeren. Meer en meer zijn zijn volk naar de wetten van de Heere te laten leven. En dat was Gods werk geweest in het hart van Josafat. Dat was Gods werk geweest in Zijn volk. En waar de Heere werkt daar wordt het bestreden, dat is nog zo. En daar legt ons hoofdstuk getuigenis van af. Er komt meteen bestrijding op. Waar God iets werkt, daar staan de vijanden al gereed. Het wordt gezegd: hele scharen van de kinderen van Moab en Ammon en wat losse stammen uit het gebergte van Seir komen op tegen Jeruzalem. Ze komen op met de bedoeling om Juda te vernietigen. En Josafat wordt bericht gedaan. Een boodschapper zegt: 'Een grote menigte uit Syrië en ze zijn al bij En Gedi'. Dat is wat! Hopeloos! Ze zijn al bij En Gedi, dat is nog maar 40 kilometer van Jeruzalem. Feitelijk is het dus al verloren. Want feitelijk zijn die drie volken –die komen om Juda in te nemen- ze zijn al in Juda. Op de één of andere manier werd Josafat er niet eerder van bericht. Nog maar 40 kilometer en dan staan ze voor de poorten van Jeruzalem. Drie volken bij elkaar waar Josafat niet tegen op zou kunnen. Hoe moet dat?! Nou, we zouden zeggen: 'Josafat, strijd!'. Wat doe je dan als koning? Je roept je leger bij elkaar, je bewapent ze, je sluit de poorten van de stad. 'Strijd, Josafat! Doe eens wat man!'. En wat doet Josafat? Hij is alleen maar bevreesd, het is wanhopig! Ze zijn al zo dichtbij dat Josafat niet meer de tijd heeft om zijn manschappen bijeen te krijgen. Josafat had met de moed der wanhoop zich toch kunnen bewapenen en toch kunnen proberen om in eigen kracht de strijd te strijden. Maar nee, Josafat geeft het op met zijn eigen kunnen. Hij geeft het gewoon op! 'Maar Josafat wat ben je dan voor een koning, laat je dan die volken zomaar komen en Jeruzalem innemen? Dat kan toch niet! Dat is toch dwaasheid!' Wij zouden zeggen: 'Je moet in ieder geval doen wat je kunt'. Als er bestrijding is, als er menigtes zijn waar je niet tegenop kunt. 'Doen wat je kunt' – en dan er een zegen over vragen. Zo zitten wij in elkaar. Maar Josafat probeert het niet eens, hij geeft het meteen op. Hij laat de Heere werken.

Josafat vreest en wat doet hij dan: vers 3, 'hij stelt zijn aangezicht om de Heere te zoeken'. Het is voor hem dus van tweeën één: of de Heere laten werken en het alleen maar van Hem verwachten, of met de moed der wanhoop strijden en alsnog ten onder gaan. Voor die keuze staat hij. En dan geeft legt dit hoofdstuk er getuigenis van af hoe Josafat van de Heere het geloof krijgt om zijn lot en het lot van zijn volk in de handen van de levende God te leggen. Om het helemaal aan Hem over te laten. Gemeente, we krijgen meteen al een les. Wat Josafat doet, dat is u en mij ook nodig. Opgeven. 'Opgeven? nee, ik geef niet zomaar op. Dan ken je mij nog niet. In de strijd van het leven, in de vijanden die tegen me komen. Met de tegenslagen die ik in het leven ontmoet – ik geef zomaar niet op!'. En vult u voor uzelf maar in wat het is. 'Ik geef zomaar niet op als ik met die ziekte te maken krijg, ik strijd! Ik ga proberen mijn leven zo zeker mogelijk te stellen, alles te doen wat ik maar kan, om de ondergang te verhinderen'.

Maar gemeente, de keuze waar Josafat voor stond is de keuze van u en mij! Dit is ons leven, hier zien we het beschreven. Het is of met de moed der wanhoop strijden en alsnog ten onder gaan, of opgeven en de Heere laten werken. Het is van tweeën één. En gezegend die man en die vrouw die z'n wapens inlevert bij de Heere en die hulpeloos en machteloos zegt: 'Heere, in mij is geen kracht meer en ik weet niet wat te doen, maar mijn ogen zijn op u!' Hoe is dat bij u, hoe is dat in jou leven? Altijd maar strijden? Om het geluk te vinden wat je zoekt, om de tegenslagen die je tegenkomt aan de kant te werken? Of heb je het al mogen opgeven? Altijd maar strijden om de zonde die in je opkomt eronder te krijgen? Om de schuld die hemelhoog op je schouders rust uitgedelgd te krijgen? Altijd maar strijdend?

Josafat lijkt dwaas, hij doet niks. Maar dat is nu het ware geloof! Want om het op te geven in die strijd moet ik weten het eigendom van Christus te zijn, moet ik weten dat er een Ander is die voor mij strijd, moet ik weten dat mijn leven in de handen is van de levende God. Hoe is het nu? Heb je de strijd nog niet opgegeven? Weet je van die dag, dat je je wapens bij de Heere inleverde in je machteloosheid? O, wat is het ons nodig dat het zwaard van de Heilige Geest een wond in je ziel slaat, waardoor je niet meer strijden kunt en het opgeeft, waardoor alleen de Heere Jezus Christus je nog redden kan. Hij alleen! Want –u weet het nog- het was of met de moed der wanhoop strijden en toch ten onder gaan, of God alleen laten werken. Dit is het geloof waarin Josafat zich overgeeft.

Toen Josafat besloot om niet te strijden, waren die vijanden niet weg, integendeel, die kwamen steeds dichterbij en de dreiging werd groter en groter. Nou, zo is het in het leven van een christen ook. Juist dat ware geloof wordt bestreden. Juist als je het weten mag, als je er iets van gezien hebt in je leven, van het Lam van God dat de zonden der wereld wegdraagt, dat u gereinigd heeft van uw ongerechtigheid, juist dan komt de bestrijding. Omdat de vijand er alles aan gelegen is om dat geloof ten onder te brengen, om je in de wanhoop te doen verzinken. En misschien zeg je wel honderd keer: 'Nu kom ik alsnog om! Ik heb op God gehoopt en nu kom ik alsnog om'. Gemeente, wat is het? Christen, in uw leven? Wat u bestrijdt? Ik ken u niet, maar de Heere kent u...zeg het maar vanavond. Wat zijn die dingen die uw zicht op Christus wegnemen? Wat zijn die situaties in uw leven die u op de knieën brengen? Is het de zondeschuld waar de duivel je steeds weer op wijst, om je maar niet te laten zien op het bloed van Christus? Of is het de macht van de zonde, waarmee

de vijand je influistert: 'ik zal je als een slaaf meevoeren naar de buitenste duisternis!', waardoor je weer gaat twifelen of de Heere wel ooit in je leven begonnen is. Wat is het? Is het moedeloosheid? Of een ziekte? Of wordt het ware geloof in u bestreden door problemen in het gezin, in uw huwelijk? Misschien door de toestand van ons land en van onze kerk? Wat is het in uw leven waardoor de donkere wolken zich samenvakken, waardoor het zicht op de levende God ontnomen wordt? Misschien zegt hier wel iemand: 'Ja, wat het is in mijn leven, dat komt door mijn eigen schuld. Mijn geloof wankelt door die dingen die ik zelf veroorzaakt heb. Ik heb mezelf overgegeven in de zonde en nu zit de zonde me op de hielen'. Misschien zegt u: 'Het is mijn eigen schuld, mag ik dan de Heere wel zoeken?'. Jazeker, want ik zei al even, deze situatie in Juda was ook de schuld van Josafat en zijn leger. Door gebrek aan waakzaamheid was de vijand al zo ver gekomen. En toch besluit Josafat om de Heere te zoeken.

Geen kracht meer, geen hoop meer. Ik hoop dat u zo vanavond zit hier, dat je enige toevlucht is: de God van het verbond. Als je geen kant meer op kunt zoals Josafat, dan kun je alleen nog maar knielen. Dat is nou precies wat de Heere bedoelt. Wij worstelen daar vaak mee he, met die vraag 'wat bedoelt de Heere nou? Hij heeft me een kruis opgelegd en het gaat niet goed, ik begrijp Zijn weg niet meer'. Nou, dit bedoelt de Heere nou, dat we als Josafat ons aangezicht zouden stellen om de Heere te zoeken. En de Heere geeft bestrijding van het ware geloof, juist om het geloof te oefenen. Juist om daar waar alle hoop me ontvalt, waar ik geen kracht meer heb, daar krijg ik de Heere nodig, daar laat ik mijn binnenkamer niet leeg. Juist daar zoek ik de gemeenschap met de levende God. Dat bedoelt de Heere nou. Dat bedoelt de Heere ook hier in Juda. Hij drukt omdat Hij u aan Zijn voeten wil, daarom. Hij geeft bestrijding, aanvechtingen. En reken er maar op in deze week van voorbereiding, gemeente, dat de vijand komt. Dat hij er alles aan doen zal om uw zicht op Christus te ontnemen, echt waar. Het is in de hand van de Heere. Dat bid Josafat ook he: 'Gij zijt de Heerser over alle koninkrijken der heidenen'. Dat is wat! Josafat bidt in het geloof: 'Heere, die mensen die daar komen, die menigten zijn in Uw hand. Het is Uw middel om ons op de knieën te krijgen'. De beproeving in deze week van voorbereiding is Gods middel om het u te laten opgeven, de strijd in uw eigen kracht. Zodat je alleen Christus maar nodig hebt en Hem alleen. Om meer afhankelijk te worden van Hem alleen! De strijd van het geloof is juist om niet te strijden, maar God te laten strijden. Daarom geeft Josafat de strijd op.

Onze tweede gedachte: (52:33)

II. De strijd waarin hij overwint

Als Josafat de strijd in eigen kracht opgeeft, stelt hij zijn aangezicht om de Heere te zoeken. En daarin betreft hij heel het volk. Daar ligt ook een les in, voor een kerkenraad, voor een vader in zijn gezin. Josafat heeft de Heere nodig, maar hij neemt allen die onder hem staan erin mee. 'Op de knieën' zegt hij. Heel Juda wordt opgetrommeld, heel dat volk moet komen staan in het voorhof van de tempel. Heel het volk staat daar, moeders met een kind op hun arm, hoogbejaarden. Allemaal, om de Heere te zoeken. Ziet u gemeente, hoe de nood samenbindt in Juda. Als de vijand komt laat ons dan samen de Heere zoeken. De nood bindt samen. Hoe is dat hier in Waarder? Hoe vaak komt u samen voor gebed? In hoeveel huiskamers wordt de Heere gemeenschappelijk gezocht door kinderen van God, vanwege de vijanden die tegen ons zijn en waar we niet van weten hoe er tegen te strijden? Hoe is dat hier?

Josafat stelt zijn aangezicht om de Heere te zoeken. Daar ligt ook een les in. Josafat bidt niet zomaar een schietgebedje. Ja, dat zouden veel koningen doen; roepen 'Heere help' en vervolgens het zwaard pakken en de strijd aangaan. Ja, dat zit ons in het hart. Maar Josafat krijgt de genade om met een vast voornemen de Heere te zoeken. Dat moet uw voornemen zijn, gemeente, ook in deze week van voorbereiding. Stel uw aangezicht om de God van Israël te zoeken! Geen schietgebed, geen verlanglijstje. Nee Josafat krijgt de genade om in een diep gebed van oprechte verootmoediging, vol van Gods heerlijkheid, de nood van zijn volk aan de Heere voor te leggen. Hij stelt zijn aangezicht. 'Ik moet antwoord hebben' zegt Josafat. 'Nee, ik kan er niet mee uit om de binnenkamer in te gaan en vlug wat te zeggen en weer weg te wezen, ik moet een antwoord hebben!' En zo is dat toch, gemeente, in de bestrijding van het geloof? Als de vijanden tegen u zijn? Ik hoop dat het u geen vreemde taal is, dat u weet wat het is om de Heere te zoeken en aan te lopen in het geloof. 'Heere, ik ben toch Uw eigendom, Gij weet toch van de nood? Antwoord dan!' Josafat bidt niet lukraak, maar hij heeft met God van doen, dat blijkt wel uit zijn gebed. Josafat overwint in het gebed, dat blijkt uit de uitkomst, dat zullen we straks nog zien. Maar ik wil eerst zijn gebed eens wat nader bekijken. Josafat doet in dat gebed 7 dingen. En die geef ik u maar mee. Avondmaalgangen, die geef ik u maar mee, voor als de strijd komt van de week. 7 lessen voor het gebed.

Maar dit moet ik er bij zeggen: er worden vandaag de dag heel wat boekjes gepubliceerd met stappenplannen voor het gebed, dat moet je doen en dan is het goed. Maar zo is het vanavond niet bedoeld. Als we zien die 7 dingen die Josafat doet in dit gebed, is dat niet bedoeld als een stappenplan. Nee, het gaat hier om 7 daden van het geloof. 7 daden van het geloof dat Josafat ontvangt van God, om tot God te roepen. En deze 7 lessen moeten in de binnenkamer in de praktijk worden gebracht door het geloof.

Ten eerste, toenaderen. Toenaderen tot God, dat doet Josafat in vers 6. Hij zegt: O Heere, God onzer vaders, zijt Gij niet die God in de hemel? Ja, Gij zijt de Heerser over alle koninkrijken der heidenen, in uw hand is kracht en sterkte. Josafat spreekt het uit voor de Heere om te beseffen wie God is. Wat ligt daar een les in voor de binnenkamer! Want we zijn geneigd om als er nood is ons op de knieën te haasten en meteen over die nood te beginnen. Maar Josafat zegt ons vanavond: 'Wacht eens even, besef eens tot Wie je spreekt'. Toegaan. Met vrijmoedigheid door het bloed van de Heere Jezus. Waar zou je anders vrijmoedigheid vandaan halen? Toenaderen. Zo je hart laten vervullen door een besef dat je weet: ik heb met die God van doen. Want let u erop wat hij zegt: de Heerser zijt Gij. Dus in het toenaderen tot God belijdt Josafat al in het geloof dat die vijanden die tegen hem komen en waartegen hij geen raad weet, dat die in de hand van God

zijn. Wat een les voor het geloof. Zwijg maar eens in het gebed. Begin om uw hart vervult te krijgen van het besef van Zijn onuitsprekelijke macht, van Zijn goedheid en genade.

Het tweede wat Josafat doet is herinneren, vers 7. Hebt Gij niet, onze God de inwoners van dit land voor ons aangezicht verdreven en het aan Abraham gegeven? Kijk dat is wat Josafat doet en een les voor uw binnenkamer, dat hij herinnert wat God heeft gedaan. Hij herinnert de wonderen van God uit verleden tijden, hij herinnert zich de woorden van God. En dat spreekt hij uit. Hij zegt: 'Heere dat hebt u toch gedaan?' Veertig jaar geleden? Vorige week? Ik hoop dat er in uw leven dingen zijn waarvan u kunt zeggen: 'dat heeft de Heere gedaan'. Nou houdt het de Heere maar voor. Zeg maar: 'Zo bent U toch geweest, dit zijn toch de beloften die U gedaan hebt, dit is toch het woord dat U tot mijn hart gesproken heeft? Bent u niet die God...die God van Abraham...die God wiens beloften ja en amen zijn?'. Als ik weet hoe de Heere toen was, dan weet ik dat de Heere niet verandert is. Dan weet ik dat ook de vijanden die nu tegen me zijn, ook die onmogelijkheden die nu op mijn weg komen, dat het alles is in de hand van de levende God.

Josafat gaat –ten derde- pleiten. In vers 8 en 9 pleit hij op de Naam van God. Hij zegt: 'zij hebben in dat land gewoond, ze hebben een heiligdom gebouwd voor uw Naam en omdat uw Naam in dat huis is zullen wij tot u roepen en Gij zult ons verhoren'. Josafat pleit op de Naam. Wat een les. 'Heere...Heere...Ik zal zijn die Ik zijn zal...Heere wees dan ook vandaag in deze nood, wie U gezegd hebt te zijn'. Hij pleit op de Naam, omdat in Gods Naam daar ligt Gods karakter in, Gods wezen. Gods Naam zegt alles over wie de Heere is en wie Hij wil zijn. Pleit maar met uw nood op de naam van de Heere Jezus Christus. Want Hij is de Gezalfde. Hij is gezalfd tot Profeet, tot Priester en tot Koning. Als ik dan in mijn onkunde niet meer weet wat te doen, dan is Hij de gezalfde Profeet. Als ik met mijn schuld niet meer weet wat te doen, dan is Hij de gezalfde Priester. Als het me in het leven tegen gaat, is Hij de gezalfde Koning. Pleit maar op Zijn naam! 'U bent Christus, u bent toch gisteren en heden en tot in eeuwigheid Dezelfde!' Wat een pleitgrond! Om in alle nood te zien op Christus alleen. In alles wat u tegenkomt: Christus.

Josafat gaat verder, na het pleiten gaat hij zijn hart uitstorten in vers 10. En nu zie de kinderen Ammons en Moab, ze vergelden het ons, komen om ons uit Uw erve te verdrijven. Daar ligt een les in. Leg het maar open voor de Heere, je nood. Doe dat maar in deze week, Avondmaalganger. Als u bent genaderd tot God en u hebt door het geloof Zijn Naam omhelst, leg het maar open. Josafat laat het precies zien hoe het in zijn hart is, maar hij schrijft de Heere niks voor. Hij zegt niet: 'Heere, als u het nou zo en zo doet...'. Ik weet niet hoe het bij u is, maar ik ben er toe geneigd voor te schrijven. Ik weet het in mijn eigenwijsheid veel beter dan die Almachtige God Die de hemel en de aarde regeert. Maar Josafat legt zijn nood neer aan Gods voeten. 'Heere, we zijn in doodsnood'. Ondertussen komt de vijand dichterbij gemeente. Hoe langer Josafat bidt. Ze waren bij En Gedi, maar ze komen dichterbij... 'Heere, we zijn in doodsnood' Leg het maar voor Hem neer als de vijand komt deze week, als u in wanhoop dreigt te verzinken, als de zorgen van het leven je zo in beslag nemen dat je niet weet hoe je je nog voorbereiden kunt voor komende zondag. Leg het neer, laat het aan God zien. Uitstorten.

Maar na het uitstorten, geeft Josafat het over. Dat is ook een les. Hij krijgt het geloof om het over te geven. Dat blijkt in de woorden: 'Uw erve...die Gij ons gegeven hebt'. Daarmee laat Josafat zien: 'Heere, die strijd is toch Uw strijd, deze stad is toch Uw stad, wij zijn toch Uw volk! Uw eer is er mee gemoeid. Die vijanden komen om ons te vernietigen, maar als wij vernietigt worden is Uw volk, Uw erfdeel uitgeroeid'. Daarmee geeft Josafat het terug aan de Heere. Wat een bewijs van zijn geloof dat hij pleit op de eer van God. Daar hebben we onze gebeden aan te toetsen, of we kunnen pleiten op de eer van God, of we kunnen zeggen dat het de zaak van de Heere is. Want hoe vaak breng ik in het gebed mijn eigen zaak! Maar als het Gods zaak is en ik weet dan: Hij is de Heere, de levende God, de Almachtige en mijn hart is vervult van de verwachting van Hem, dan kan ik het overgeven. 'Heere, U zult toch strijden!'. Josafat bidt niet ten eerste voor zijn eigen lijfsbehoud, 'Uw eer o God'. Ga zo maar de week in: 'Heere U bent er toch mee geëerd als ik mag aangaan om Uw werk in mijn leven te belijden? U bent er toch mee geëerd als ik vrijmoedig mag getuigen van wie U bent? U bent er toch mee geëerd als ik een leesbare brief van Christus ben?' Geef het zo over.

Het volgende wat Josafat doet is afzien, vers 12b. Afzien van zichzelf: hij belijdt het voor de Heere, zijn eigen onmacht –in ons is geen kracht- en zijn eigen onkunde – wij weten niet wat we doen zullen. Hebt u dat van de Heere geleerd, dat als de vijand komt met de verleidingen van de zonde, dat er in u echt geen kracht is om te strijden? Hebt u het van de Heere geleerd dat alleen Zijn kracht het geloof kan geven als er bestrijdingen zijn, als er menigten en menigten zijn van gedachten vol ongelooft? 'Ik weet het niet Heere' Zeg het Hem maar! Belijdt het voor Hem. 'O God ik weet geen raad'. Maar als je eerst door het geloof de Naam van God hebt omhelsd, dan kun je ook belijden dat je geen raad weet, want Hij is de Almachtige. 'Heere Jezus, ik weet niet met mijn schuld om te gaan, maar U bent de Gezalfde Priester'. Belijdt maar dat je het niet weet. Josafat ziet af van zichzelf. Hij zegt 'Heere, ik ben zo'n koning dat ik mijn volk niet verdedigen kan'. Misschien zijn er dingen in uw gezin waardoor u zeggen moet 'Heere, ik kan mijn gezin niet eens bewaren bij Uw dienst. Ik ben in mijn onmacht, ik weet het niet meer'. Leg het voor Hem.

En dan komt het voornaamste wat Josafat doet, hij ziet op tot God. Hij zegt: maar onze ogen zijn op U. Hij alleen. O gemeente vertrouw dan op de Heere. Christen, u weet toch wat het is om af te zien van uzelf en op te zien tot God? U hebt toch in de nacht van uw zonde opgezien tot de Heere Jezus Christus, tot Zijn kruis? Waardoor u vrede kreeg? U weet toch wat het is om op Hem te zien. Nou zie dan ook als de bestrijding komt op tot Hem. Want als u Hem hebt vertrouwd voor de eeuwige zaligheid van je ziel, zou je Hem dan niet vertrouwen in de aanvechtingen van dit leven? Als je nou met heel je ziel en zaligheid je te rusten hebt gelegd in de wonden van Christus, zou je dan niet opnieuw opzien tot God? Maar onze ogen zijn op U.

Gemeente, met deze 7 dingen overwint Josafat in het gebed. Maar wat overwint hij dan? Hij overwint ten eerste zijn eigen ongelooft. Als ik door het geloof afzie van de vijand, afzie van mezelf en opzie tot God, dan overwin ik het ongelooft. Dan ben ik de nood kwijt. Dan is mijn hart vol vertrouwen. Als ik door het geloof Zijn Naam omhelsd heb! En gemeente, let

erop, toen Josafat zei: 'Onze ogen zijn op U', toen kwam de vijand nog steeds dichterbij. De doodsnood was nog niet geweken. Maar er is in het gebed van Josafat overwinning. Hij mag zich te rusten leggen in de handen van zijn God omdat hij weet: als ik maar door het geloof op de Heere zie, zal Hij voorzien, uitkomst geven. Zijn hart was vervuld van het besef van Gods genade en goedertierenheid. Hij alleen. Zie dan op Christus, op Hem alleen.

Maar Josafat heeft met dit gebed, gemeente, ook de Heere overwonnen. De Heere heeft hem zelf het geloof gegeven. Met het gebed overwint hij God. Met eerbied gezegd; de Heere kan er geen weerstand tegen bieden als u zo in de zondenacht, in de nacht in je leven, opziet tot Hem. Het alleen maar van Hem verwacht en Hem laat werken. Daar kan de Heere geen weerstand tegen bieden en dan geeft de Heere antwoord. Want daaruit blijkt dat Josafat overwon in dit gebed. De Heere geeft Josafat antwoord.

Dat is de derde gedachte

III. De strijd die hem beloofd wordt

De Heere geeft antwoord in vers 17. Door een onbeduidende profeet, Jehaziel, waar verder in de Bijbel niets over staat, maar de Heere spreekt. De Heere zegt: u zult niet te strijden hebben. Stel uzelf op. Sta en ziet het heil des Heeren met u! Josafat mag alleen maar toezien. Daaruit blijkt dat uw gebed is aangenomen, als de Heere antwoord geeft. En gemeente, dat moeten we ook eerlijk zeggen vanavond, daarom is er zo weinig overwinning in de binnenkamer omdat ik niet wacht totdat de Heere antwoord, omdat ik mijn knieën buig en weer opsta en misschien morgen al weer vergeten ben wat ik gebeden heb. Maar als u uw aangezicht stelt om de Heere te zoeken en het om een antwoord te doen is dan overwin ik in het gebed. De Heere spreekt. Leg volhardend je nood voor Hem neer op de wijze van Josafat...en de Heere spreekt. Misschien zo maar 's avonds aan tafel door wat aan de beurt is in de Bijbel, misschien in de binnenkamer of in uw hart, maar de Heere spreekt zodanig dat u weet: 'dit is Gods antwoord en nu heb ik de verzekering in mijn nood' Terwijl de vijand nog dichterbij komt, terwijl de bestrijding nog om me heen is...nu weet ik: 'mijn God zal voor me strijden, mijn God zal overwinning geven'. Het vertrouwen is in Josafat dat de Heere het doen zal.

De Heere neemt de strijd over. En alles wat Josafat te doen heeft is te volharden in het geloof. Ja, het lijkt dwaasheid want de vijand komt. Maar Josafat weet: de Heere heeft het gezegd en Hij zal het voor mij voleinden.

Gemeente, voor wie is dit een antwoord? De Heere zegt: 'Gij zult niet te strijden hebben...stel uzelf op', dat betekent: kijk toe! Je kunt met je armen over elkaar gaan toekijken hoe de Heere uitkomst geeft in je nood, hoe de Heere de donkere wolken voor de hemel wegneemt en het licht van Zijn aangezicht weer op u laat stralen. Stel uzelf op. Zie het heil des Heeren! Voor wie is het een antwoord? In de strijd? Wie is hier strijdend gekomen, met de vraag of de Heere antwoorden wil? Nou zegt de Heere: 'Ik zal voor u strijden en gij zult stil zijn'. Vrees de satan niet in deze week, vrees de aanvechting niet. Als u weten mag dat de Heere voor u strijd. Daarin gaat God Zijn Naam verheerlijken. Staat en ziet het heil des Heeren.

En dan:

IV. De strijd waarin hij volhardt

Josafat heeft de belofte ontvangen en daarop heeft hij rust. Dat is wat het spreken van God in uw leven doet. Dat geeft rust. 'De Heere heeft beloofd dat Hij m'n kinderen tot Christus brengen zal en ik zie het tegendeel, maar het is waar het is Zijn belofte.' 'De Heere heeft beloofd dat Hij uitkomst zou geven in mijn financiële nood en het is waar, al zie ik het tegendeel'. Want bedenk weer, gemeente, als Josafat deze belofte ontvangt van de Heere, komt de vijand nog steeds dichterbij en de doodsnood wordt nog alleen maar groter. Maar hij volhardt in het geloof. En wat doet Josafat dan? Vers 18 Toen neigde zich Josafat met het aangezicht ter aarde, aanbiddende de Heere. Zo is het toch christen? U die weet van het spreken van God in uw leven...zo is het toch? Als Hij een belofte geeft, als Hij uitkomst geeft waar u het nooit had gedacht...je buigen...stille verwondering...zo'n God en dan voor zo'n mens...Hij heeft mijn gebed gehoord.

Josafat aanbidt niet alleen, hij gaat in vers 19 verder met lofprijzing. Hij stelt de levieten op om de Heere, de God Israëls met luider stem ten hoogste te prijzen. Dat betekent: uit volle borst. Kun je het je voorstellen? Wat een daad van het geloof! De vijand komt nog nader bij en het getrappel van hun paarden wordt al gehoord in Jeruzalem...en Josafat stelt priesterkoren op om de Heere te prijzen. Waarvoor? Voor die overwinning die Hij gaat geven. Dat is nu het geloof! Hij heeft het gezegd en alle beloften zijn in Hem ja en amen. Gemeente, er is geen lied dat de Heere meer verheerlijkt, dan dat loflied om een toekomstige overwinning. Midden in de nacht, als het donker is en u ziet er niet doorheen: Zijn lof zingen, omdat Hij het beloofd heeft. En dan nog één stap gaan ze verder. Ze zijn zo dwaas, en zo wijs voor de Heere, ze gaan de vijand zingend tegemoet!

Ik heb nu geen tijd om uit te werken hoe de Heere het allemaal vervult, maar wat liggen er een lessen in van het geloof. Bestudeer het maar eens in deze week van voorbereiding. De vijand zingend tegemoet. Zoek de Heere!

Als u het zeggen moet vanavond: 'ze komen tegen mij en in mij is geen macht en ik weet niet wat te doen': vestig uw oog op de Heere Jezus Christus alleen. Werp al je bekommernis op Hem.

En als je nu nog altijd, nog altijd alleen strijd en in je eigen kracht strijd: geef het eens op. Want dit leven van Josafat, dit strijdende, wanhopende, gelovende, overwinnende leven, het is het rijkste leven dat er is. Want christen, u dient een belovend en volbrengend God. Het rijkste wat er is. Lever je wapens eens in. Kom als een zondaar: moede, arm en naakt tot die God die zalig maakt.

En strijdende kerk, deze week die voorligt: Zie het Lam Gods, want Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en tot in eeuwigheid. Die in Hem gelooft zal niet beschaamd worden!

Amen